

и друге акте парламента (и суда), ради чега и доноси своје уредбе којима се прецизирају и конкретизују одредбе закона ради његове лакше примене. Поред тога, она је и значајни чинилац у законодавству јер учествује у законодавном поступку својим правом да предлаже законе, изјашњава се о поднетим амандманима као и учествује у претресу законских предлога, промулгацији и спровођењу публикације закона. Влада је у правом смислу постала реална власт која управља и регулише друштвене односе и тако иде испред парламента иако њему одговара. Влада је све успешнија у управљању државним пословима јер је оперативнија од парламента и састављена од стручњака разних профила, због чега је и компетентнија и квалификованија од парламента, образованог према политичким мерилима. Уз то парламент не само да је тромо и гломазно него је и хетерогено тело састављено од људи разних струка и политичких уверења што отежава договарање и усаглашавање ставова о различитим питањима друштвеног и државног живота. Наспрам њега (парламента) влада је и политички и у сваком другом погледу уједначенија у гледању на проблеме државне политике, па је тако и ефикаснија.

Влада нема само улогу да извршава законе, него је све више и регулаторна власт која регулише друштвене односе, и доноси своје прописе и предузима мере које обезбеђују несметано функционисање пре свега привредног система и вођење економске политике земље. Зато је од подзаконске она (влада) постала све више и права нормативна власт која стоји раме уз раме с парламентом, па га чак у томе и потискује. У ратном стању и ванредним приликама та њена законодавна улога је још израженија јер својим актима – уредбама са законском снагом-практично потискује законодавну власт парламента. Влада у тим ситуацијама доноси акте из надлежности парламента мада је то њено овлашћење ограничено, и по предмету и времену трајања, и подложно контроли и потврди парламента онда када се он састане, када се стекну услови да нормално ради.

Иако је правило да по начелу поделе власти законодавство нормира, доноси прописе, а извршни органи, пре свега влада их извршава, та граница није више тако оштра, тако да влада, не само да доноси своје подзаконске акте за извршавање закона, него и опште акте (уредбе, ордонансе, декрете и др.) којима самостално уређује друштвене односе. Нарочито услед ширења функција државе и њеног залажења пре свега у